

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မြေပြင် ပေါ်သက်ဆင်း၍
လမ်းက ဖန်ဆင်းသောအရာ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

အချို့ အချို့သောသူတွေက

ဘုံဗိမာန်ဆိုတာ

ပျော်စရာလို့ ထင်ထားပေမယ့်

စိန်စီမြရုံ

ဒီလှောင်အိမ် ပလ္လင်နန်းမှာ

ကိုယ်မပျော်မွေ့ဘူး

Shopping ထွက်လာရတာပင် လွတ်လပ်မှုမရှိ။ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းမုန်းကျပ်နေသည်။ မသိသူ တွေကတော့ သူ့ဘဝကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်ကြ၊ မက်မောကြ၊ အားကျကြမည်သာ။ သူကတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် လွတ်လပ်စွာပျံသန်းနေကြသော ငှက်ကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာလေးတွေ၏ ဘဝကိုသာ အားကျမိ သည်။ သူ့မှာ က ဘယ်နေရာမှ လွတ်လပ်မှုမရှိ။ သွားလေရာမှာ ကိုယ်ရံတော်အစောင့်အကြပ်တွေက ဘယ်ညာကပ်လျက်။ ဘယ်မှာ လဲ သူ့အတွက်လွတ်လပ်ခွင့်။ ငယ်စဉ်ကလေးကတည်းက လိုတရဘဝ လေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော “မိုးထက်စံ”သည် အိမ်ရှေ့မင်း

သားတစ်ပါးလို အချီတော် အချောတော် တွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူပါ။ ခြေဖဝါးကိုပင် မြေမှုန့်ကပ်မှာ စိုးကြတဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြားမှာ သူဟာ တစ်ရက်ကလေးမှ မပျော်မွေ့ခဲ့ပါဘူး။

ရွှေဆို ရွှေ၊ ငွေဆို ငွေ လိုတာရနေပေမယ့် သူ လိုချင်တာက အဲဒီကြွယ်ဝမှုတွေ မဟုတ်ဘူး လေ။ လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်ပီပီ သူက ဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကလေးပဲ ဖြတ်သန်းချင်တာ။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝက ဆူးခက်တွေနှင့် ခြံရံထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းဘဝမျိုးပါ။

“prince”

“ကျွတ်”

“ဘယ်သွားမလို့ လဲ prince”

“ခင်ဗျားတို့ ဗျာ ... brain မကောင်းကြဘူးလား”

“ဗျာ”

“ဗျာမနေနဲ့ ။ “မိုးကောင်းကင်”စံအိမ်အရိပ်က လွတ်ကင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်ကို အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ဒါက ဘွားဘွားကြီးရဲ့ အမိန့်မို့ပါ”

“အဲဒီအမိန့်တွေ၊ အာဏာတွေကို ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ခေါက်ထားလိုက် ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် ကို နာမည်ပဲခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာတွေလည်း ဖျောက်။ ကျွန်တော့်ကို သာမန်ပဲ ဆက်ဆံပါ။ ပေါက်ရဲ့ လား”

“ကောင်းပါပြီ”

မိုးထက်စံ စိတ်ပျက်တာ အဲဒါတွေပဲလေ။ ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်အစ်ကိုရွယ် အဖေရွယ်ကြီးတွေက သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ လုပ်နေကြတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ နှစ်ယောက်၊ ညာဘက်မှာ နှစ်ယောက်။

ဒီလို ကိုယ်ရံတော်တွေနဲ့ လာတဲ့ သူ့ကို Center ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်သွားကြသည် ။ သူဒီလို အချုပ်အနှောင်တွေက လွတ်ကင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟင် ... မိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ဗိုက်ကို လက်နှင့်နှိပ်၍ မျက်နှာချောချောလေးကို ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သည် ။

“မိုး ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲကနာလာလို့ ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုနာတာလဲ”

“ဟာဗျာ ... ဦးစံရွေးကလည်း ဗိုက်နာပါတယ်ဆိုမှ တော့ Latrine သွားချင်လို့ ပေါ့ဗျာ”

“ဒါ ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မနက်က အစားများ သွားလို့ ထင်တယ်။ လက်သုပ်ချဉ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် မတည့်ပါဘူးဗျ ... အား ကျွတ်”

“အရမ်းနာနေလား မိုး”

“နာတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ ခဏစောင့် ကျွန်တော် Latrine go လို

က်ဦးမယ်။ လိုက်မလာခဲ့နဲ့ နော်”

ဖြေကြားသံမကြားရခင်ပဲ မိုးထက်စံ လစ်ထွက်ခဲ့တော့သည် ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ တဲ့ ။ ခပ်တည်တည် နှင့် ဦးစံရွေးတို့ ကို လိုမ့်ခဲ့ပြီး မျက်စိလှည့်ကာ မိုးထက် Center ထဲမှ ပြန်လည် ပြေးထွက် လာခဲ့တော့၏။

အိမ်မှာ ကတည်းက သူ့အကြံနှင့် မလိုမ့်တစ်ပတ် လုပ်လာခဲ့တာလေ ။ ဒါကြောင့်သူ့မှာ ငွေအပြည့်၊ ရွှေအပြည့်နှင့်ပါ။ မိုးကောင်းကင်စံအိမ်မှာ က သူ့အတွက်နေရာက ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှ ပါသည် ။

“ဟဲ့ ... စံရွေး၊ အိုက်မောင်၊ သီဟနဲ့ ဖိုးထူး ငါ့မြေးကျောင်းသွားတော့မယ် နင်တို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ဘွားဘွားကြီး”

“မြေး ... ကျောင်းမှာ ဖုန်တွေ၊ သဲတွေထဲ မကစားရဘူးနော်။ ငါ့မြေးက နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ။ မိုးကောင်းကင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်ပဲ။ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ တာတောင် ငါမမြင်ချင်ဘူး ကြားလား။ နင်တို့ မြေးကျောင်းမဆင်းမချင်း ကျောင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကနေ တစ်ဖဝါးမှ ခွာတာ ငါမလိုချင်ဘူး။ အလုပ်မပြုတ်ချင်ရင် သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး မြေးကို စောင့်ကြည့်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွားကြီး”

နေ့တိုင်းကြားခဲ့ရတဲ့ အသံက အဲဒါမျိုးတွေပဲလေ။ မိုးထက်ရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက မိုးထက် သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ ကတည်းက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြလေသည် ။

မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသော မိုးထက်ကို မိုးကောင်းကင်၏ တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်မို့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ တစ်ယောက် တုန်နေအောင် ချစ်ရှာပါသ

ည် ။ ထိုအချစ်တွေကပင် မိုးထက်အတွက် သူ့ကိုတုပ်နှောင် ထားသော ကြိုးတစ်ချောင်းဟု မြင်ဖွယ်ရာရှိခဲ့လေ၏။

ဟိုမသွားရဘူး၊ ဒီမလာရဘူး၊ ဟိုဟာမကိုင်ရဘူး၊ ဒီဟာမဆော့ရဘူး ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှု ဇလီဖား တုံးအောက်မှာ မိုးထက်ဘဝက လရိပ်ပျို ချိုပါလျက်နှင့် ညအရိပ်ကို ခိုနေရသူတစ်ဦးပမာ။

မှတ်မှတ်ရရ မိုးထက် ပဉ္စမတန်းတက်သည့်နှစ်မှာ နောက်ခုံက ကောင်လေးနှင့်ရန်ဖြစ်ပြီး ထို ကောင်လေးက မိုးထက်ကို ခဲတံနဲ့ ထိုးလို က်လို့ မိုးထက်က သူ့ကို ကွန်ပါဘူးနဲ့ တအားလွှဲရိုက်ပစ် လိုက်တာ။

ရယ်စရာတော့အကောင်းသား။ ခဲတံနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရတဲ့ မိုးထက်ရဲ့ ဘွားဘွားကို ခေါင်းကွဲ သွားတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေက လာပြီး တောင်းပန်ကြတယ်လေ။ တောင်းပန်ဆို ကောင်လေးကို ဆေးခန်းပြဖို့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ဘွားဘွားက ပေးခဲ့တာကိုး။

အဲဒီနေ့မှ စလို့ ဘွားဘွားက မြေးကိုကျောင်းထားရတာ စိတ်မချဟု ဆိုကာ မိုးထက်ကို ကျောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့သည် ။

ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ မေးစရာတစ်ခုတော့ ရှိလာပါပြီ။ ဘာလို့ ငါးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတဲ့ သူက English speaking ဘာကြောင့်တတ်နေသလဲလို့ မေးစရာအကြောင်း ရှိသည် လေ ။

English speaking တတ်မှာ ပေါ့။ အဆင့်မြင့်တဲ့ ဆရာတွေနဲ့ ဘွားဘွားကအိမ်မှာ ခေါ်သင် ပေးတာ။ စာမေးပွဲဖြေပြီး အတန်းတင်ပေး တာမဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူတွေ ဘွဲ့ရကုန်ကြတော့ မိုးထက်လည်း အိမ်ကပေးတဲ့ ဘွဲ့ကိုရရှိခဲ့တာပါပဲ။ သူတို့ တတ်သလို ကိုယ်လည်း ပညာ တွေ တတ်ခဲ့ တာပဲလေ။

“ဟူး”

Center ထဲမှ ထွက် လာပြီးသည် နှင့် ကျွတ်ပြီ၊ လွတ်ပြီဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးကာ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဝဋ်ကြီးလိုက်တာ”

“ဟမ် ... ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ဗျာ ... ဟို ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောတာပါ”

“မသိဘူးလေ ... မင်းက ငါ့အနားလာရပ်ပြီး ပြောတာကို”

“Sorry ဗျာ။ အစ်ကို့ကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

ကိုယ်က သူ့အနားရပ်ပြီးမှ ပြောလိုက်တော့ နေပူထဲမှာ ကားရပ်စောင့်နေတဲ့ သူက သူ့ကိုပြော တယ် ထင်သွားလို့ ဖြေရှင်းလိုက်ရတာပါ။

သူ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရမလဲ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေစဉ် ...

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ”

“ဟိုက်”

“prince”

နောက်ကနေ သူ့လူတွေလိုက်လာတာ မြင်လိုက်ရ၍ မိုးထက် ပြေးမိပြေးရာ ပြေးခဲ့လေတော့ သည် ။ သူ ရပ်ဖျက်ပြီး ထွက်လာပေမယ့် လူအများ ထဲမှာ တောင် သူ့ပုံစံက ထင်းနေတော့ ဟိုလူတွေ မှတ်မိသွားတာပေါ့။

“ဟိုး ... ဟိုး”

Taxi တစ်စီးကိုတားပြီး မိုးထက် ကမန်းကတန်း တက်လိုက်ပြီး ...

“မောင်းဗျာ ... မြန်မြန်”

“ဘယ်ကိုမောင်းပိုရမှာ လဲ”

“မောင်းချင်တဲ့ နေရာကိုသာ မောင်းဗျာ။ လောလောဆယ် ဟိုလူတွေ
မမီရင်ပြီးရော”

“ဟုတ်ကဲ့”

Taxi ဆရာ ကားစက်နှိုးလိုက်ချိန်တွင် ...

“prince”

“မင်းသား ... မင်းသား မသွားပါနဲ့ ”

“မင်းသား ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ”

“ကွိုင်ပဲကွာ”

ကားလေးက လျှောခနဲပြေးထွက်လာတော့ နောက်မှာ ဆူဆူညံညံ
အသံတွေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ နေရစ်ခဲ့ကြပါတော့။ မိုးထက်စံဆိုတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ဘဝ ခုမှ ပဲ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်
လား။ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်
ခွာပြီး လူ့လောက၊ လူ့သဘာဝရဲ့ အကြောင်းတွေကို မိုးထက် လေ့လာ
စူးစမ်း ရဦးမည်သာ။

အခန်း (၂)

“ရွှေအိမ်သူ”

“ရှင် ... ကိုကြီး”

ကိုကြီးရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ရွှေအိမ်သူ မီးဖိုထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။
ဒီနေ့အိမ်မှာ ဆန်မရှိဘူး။ ကိုကြီးကို ပြောရမှာလည်း
အားနာနေတာကြောင့် “ရွှေအိမ်သူ”ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့
စဉ်းစားနေတာပါ။

“ကိုကြီး ... ဘာလဲဟင်”

“ရော့ ... ဒီမှာ ပိုက်ဆံငါးရာ။ ဆန်ဝယ်လိုက်”

“ရှင်”

“အိမ်မှာ ဆန်မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟို ... အဲဒါ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့ ... ရော့ ယူထားလိုက်”

ကိုကြီးက ငါးရာတန်လေးကို ရွှေအိမ်သူ လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထ
ညှိပေးလေလျှင် ...

“ဟိုလေ ... ကိုကြီးအ လုပ်သွားရှာဖို့ ကားခ”

“နေပါစေ ... ကိုကြီးမှာ အမေမွေးပေးထားတာ ခြေထောက်တွေ လ

က်တွေနဲ့ ပါ။ ခြေလျင်ပဲ လျှောက်သွားလိုက်တော့မယ်။ ကိုကြီးအတွက် ညီမလေး ဘာမှ တွေးပြီး စိတ်ပူမနေနဲ့ ။ ထမင်းစားရဖို့ က ဖင်ဒိမ်ခံဖို့ ထက် အရေးကြီးတယ်။ ကားစီးရဖို့ ထက် ဗိုက်ပြည့်ဖို့ က အဓိက”

“ကိုကြီးကို ညီမလေး အကြံတစ်ခုလောက်ပေးချင်တယ်”

“ဘာများ လဲ။ ပြောကြည့်လေ”

ရွှေအိမ်သူက အိမ်၏ အပေါ်ထပ်ကလေးကို မော့ကြည့်လျက်

“ဒီအိမ်မှာ ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အပေါ်ထပ်ဖြစ်ဖြစ် အောက်ထပ်ဖြစ်ဖြစ် ငှားလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ ”

ရွှေအိမ်သူရဲ့ အပြောလေးကြောင့် မြတ်မင်းခန့် တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ဖြစ်ပါ့မလား ညီမလေးရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ညီမလေးက အရွယ်ရောက် လာပြီလေ။ လူတိုင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး တင်မထားချင်ဘူး”

“ညီမလေး နေတတ်ပါတယ်”

မြတ်မင်းခန့် ညီမလေးကို ငေးခနဲကြည့်ဖြစ်သွားလေသည် ။ သူတို့မှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ အဖေက ညီမလေး (၁၀)နှစ် သမီးအရွယ်မှာ အူအတက်ပေါက်ကာ ဆုံးပါး သွားခဲ့ပြီး သွေးတိုးနေတဲ့ မေမေကလည်း ဖေဖေနောက်သို့ တစ်လသာခြားပြီး လိုက်ပါသွားခဲ့သည် ။

မြတ်မင်းခန့် သူစွမ်းသလောက်တော့ ညီမလေးကို မငတ်ရအောင် ရ

ရာအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သည် ပဲလေ။ ခြံနှင့်အိမ်လေး
ကိုတော့ မိဘအမွေအနှစ်အဖြစ် ရောင်းဖို့ လုံးဝ စိတ်ကူး မရှိခဲ့ပါ။

ညီမလေးပြောသလို အိမ်ငှားလိုက်ရင် ပိုက်ဆံရမှာ ။ ဒီအကြံက ဆိုး
တော့မဆိုးပါဘူး။

“အခန်းတွေလွတ်နေမယ့်အတူတူ ငှားလိုက်တော့ ပိုက်ဆံရတာပေါ့
ကိုကြီးရဲ့ ”

“ညီမလေးပြောတာ မဆိုးပါဘူး”

“ဒါဆို အိမ်ငှားမည်လို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်လိုက်မယ်လေ”

“မလောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်”

“ကိုကြီးက တွေဝေနေတာလား”

“ကိုကြီးက အကြီးပါကွာ။ ကိုကြီးကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်”

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

ရွှေအိမ်သူက တစ်ခုခုပြောရန် ကျန်သေးတာကို မပြောရဲသလို ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟလျက် အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်နေသည် ။

“ဘာပြောမလို့ လဲ ပြောလေ”

“ဟို”

“ပြောပါရဲရဲ”

“ညီမလေး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်”

“ခုလည်း ညီမလေး အလုပ်လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ အိမ်မှာ ချက်

ရေးပြုတ်ရေးက ညီမလေးရဲ့ တာဝန်ပဲလေ”

“အဲဒါလည်း အဲဒါပေါ့ ... ညီမလေးပြောတာက တစ်မျိုးလေ”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ”

“အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ ဖြစ်ဖြစ် ရေသန့်စက်ရုံမှာ ဖြစ်ဖြစ်”

“တော်တော့ ညီမလေး”

ကိုကြီးရဲ့ အသံမာဆတ်ဆတ်ကြောင့် ရွှေအိမ်သူ
နည်းနည်းတွန့်သွားလေသည်။ ။ နှုတ်ဆိတ်စွာ ခပ်တင်းတင်းရှိနေသော
မျက်နှာထားကို ရွှေအိမ်သူ ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့ပါ။

“ညီမလေး နားလည်ထားဖို့ က ညီမလေးက ကိုကြီးရဲ့ ဘဝပါ”

“ညီမလေးသိပါတယ်”

“သိရင် နောက်ထပ် အဲဒီလိုစကားမျိုး မပြောမိစေနဲ့ ။ ကိုကြီး အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသရွေ့ ညီမလေး အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်စရာ မလိုဘူး”

“ကိုကြီးမှာ အလုပ်က အတည်တကျမရှိတော့ ကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ညီမလေး သနားလို့ ပါ”

“မဖြစ်သေးတာပဲရှိတာပါ ညီမလေးရယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကိုကြီး ကြိုးစား ကြည့်မယ်”

ပြောရင်း မြတ်မင်းခန့် ထရုံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်နွမ်းလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

“ကိုကြီး အလုပ်ကောင်းကောင်း လေး ရပါစေ”

“ပညာမတတ်တော့ အလုပ်ရှားတာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ပညာတတ်

တဲ့ သူတွေအတွက်သာ အလုပ်က ပေါတာ”

“ကိုကြီးရယ်”

ရွှေအိမ်သူ မျက်နှာလေး ညိုခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သူတို့ မောင်နှမ တ
ကယ်ကံဆိုးရှာပါသည် ။ အဖေနဲ့ အမေ ဆုံးသွားတော့ ကိုကြီးက ရှစ်တ
န်း၊ ရွှေအိမ်သူက ငါးတန်းလေ။ မိဘမဲ့လေးတွေ ဖြစ်သွားကြတော့ နှစ်
ယောက်စလုံး ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည် ပေါ့။

“ညီမလေး ... ကိုကြီးသွားတော့မယ်”

“ကိုကြီး”

ရွှေအိမ်သူ ထွက်သွားတော့မည့် ကိုကြီး လက်မောင်းကို ဆွဲထားလို
က်တော့ ကိုကြီးက သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဘာတွေမှာ တမ်းခြွေဦးမလို့ လဲ”

“အဟွန်း”

“လမ်းဖြတ်ကူးရင် သတိနဲ့ ကူး။ အိမ်ကို စောစောပြန်ခဲ့ပါ။ အပေါင်း
အသင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင် အရက်တွေ ဘာတွေ မသောက်ပါနဲ့ ။ ကောင်မ
ချောချောလေးတွေ တွေ့ရင်ဇာတ်လမ်းမရှုပ်နဲ့ ဒါပဲမို့ လား”

“အင်း”

“ကိုကြီးက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ညီမလေးရာ။ အဆိုးနဲ့ အ
ကောင်းကို ကိုကြီး ဝေဖန် ပိုင်းခြားတတ်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုးရိမ်တာက စိုးရိမ်တာပဲလေ”

သူမ၏ ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် ပုတ်လိုက်သော ကိုကြီးရဲ့ လက်
ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ရွှေအိမ် သူ စောစောက ငါးရာတန်လေးကို ကိုကြီးလ

က်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ... ဆန်ဝယ်လေ”

“ဆန်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံလောက်တော့ ညီမလေးမှာ ရှိပါတယ်”

“သေချာလို့ လား”

ရွှေအိမ်သူခေါင်းလေး ညိတ်ပြလျက် ...

“ကိုကြီးပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေကို ညီမလေး ဝယ်မစားပဲ စုထားတာရှိတယ်။ ကိုကြီး လိုင်းကားလေးတော့ စီးသွားမှ လိုရာခရီးကို မြန်မြန်ရောက်မှာ ပေါ့”

သိတတ်လွန်းသော ညီမလေး၏ နဖူးပြေပြေလေးကို မြတ်မင်းခန့် ငဲ့၍ နမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကိုကြီး သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကြီး ထွက်သွားလေတော့ ရွှေအိမ်သူ သူမ၏ အိပ်ခန်းလေးထဲသို့ ပြန်လည်၍ ပြေးဝင် လာခဲ့တော့၏။

သူမ၏ အဝတ်သေတ္တာလေးကို ဖွင့်၍ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံတစ်စုံကို ရွေးချယ်၍ ထုတ်ယူ လိုက်ပါသည်။

အပေါင်ခံတဲ့ ဒေါ်ဆန်းယဉ်ဆီကို သွားပေါင်မလို့ လေ။ စောစောက ကိုကြီးကိုပြောလိုက်သလို သူမမှာ ပိုက်ဆံက ရှိတာမဟုတ်ပေ။ ကိုကြီးပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးဆိုတာ အိမ်မှာ မရှိတာ ဝယ်ရခြမ်းရတာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် စုထားနိုင်မှာလဲ။

ကိုကြီး ခြေလျင်လျှောက်သွားမှာ ကို မလိုလားလို့ သူမ ညာလိုက်

တာပါ။ ဝတ်စုံလေးကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ ဒေါ်ဆန်းယဉ်၏ အိမ်သို့ ရွှေအိမ်သူ သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့သည်။ ။

“ဒေါ်ဆန်းယဉ်”

“ဟင် ... ဪ ... ရွှေအိမ်သူ လာဝင်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေအိမ်သူတစ်ယောက် ဒေါ်ဆန်းယဉ်၏ ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်လိုက်သည် တွင် ...

“ကဲ ... ပြော ... ဘာကိစ္စလဲ ရွှေအိမ်သူ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဒေါ်ဆန်းယဉ်ရယ်”

“ဒါဆိုပြလေ”

“ဒီမှာ ”

ဒေါ်ဆန်းယဉ်က ဝတ်စုံလေးကို ထုတ်ကြည့်ကာ

“ဘယ်လောက်ယူမလဲ”

“နှစ်ထောင်လောက်ပါ”

“များ တာပေါ့ ... ထုံးစံအရဆို တစ်ထောင်လောက်ပဲ ပေးတာ”

“တစ်ထောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဆန်းရယ်။ ဒီဝတ်စုံက ရွှေအိမ်သူ တစ်ခါမှ ဝတ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ အိမ်သူ ချုပ်တုန်းက ရှစ်ထောင်တောင် ပေးထားရတာ”

“ဝယ်တုန်းက ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရ ပေးရပေါ့အေ။ တို့ အပေါင်ခံစားတဲ့ သူတွေကတော့ ဝတ်စုံတစ်စုံကို တစ်ထောင်ထက် ပိုမပေးဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဆန်းရယ်။ နှစ်ထောင်တော့ ပေးပါနော်။ အိမ်သူက အဆုံးခံထားမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။ အိမ်သူအကြောင်းကို ဒေါ်ဆန်းသိပါတယ်”

ဒေါ်ဆန်းယဉ် ဆက်ပြီးငြင်းမနေချင်တော့ပါ။ အိမ်သူအကြောင်းကို သူမသိပြီးသားလေ။ ပိုက်ဆံ မရှိရင် သူ့အစ်ကို မသိအောင်လာပေါင်လိုက်။ ပိုက်ဆံလေးရလာတော့ ပြန်ရွေးလိုက် လုပ်နေကျပါ။

“ကဲ ... အိမ်သူ မင်းပြောသလိုပဲ ဒေါ်ဆန်းနှစ်ထောင်ပေးလိုက်မယ်။ အိမ်သူမို့လို့ ဒေါ်ဆန်း ပေးတာနော်။ အခြားသူဆိုရင် မပေးဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဆန်းရယ်”

“ရော့ ... နှစ်ထောင်”

ဒေါ်ဆန်းယဉ် ကမ်းပေးလာသော တစ်ထောင်တန်လေး နှစ်ရွက်ကို ယူပြီး အိမ်သူရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဆန်ပေးလို့ ဆီရတာဆိုပေမယ့် ခက်ခက်ခဲခဲ မပြောရဘဲ လျှော့လျှော့ ရှူရှူ အပေါင်လက်ခံ ထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။

“ဒေါ်ဆန်း အိမ်သူသွားတော့မယ်နော်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး ... အေး”

ပိုက်ဆံလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်ထဲမှာ ဆုပ်လျက် အိမ်သူဝယ်နေကျ ကုန်စုံဆိုင်လေး ဆီသို့ ပြေးခဲ့ရပြန်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ဆန်ကတစ်ဘူးခွဲလောက်ပဲ ချက်ရတာ။ လေးရက်စာ ဆန်တစ်ပြည် နဲ့ လေးလုံး ဝယ်မည်။ ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံလေးကိုတော့ ကျန်တဲ့ တိုလီမိုလီလေးတွေ ဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကုန်စုံဆိုင်

လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

“အစ်မရေ ... အိမ်သူ ဆန်သုံးခွက်ယူမယ်”

“အေး ... ဘယ်အထဲကို ထည့်မှာ လဲ”

“ဒီလက်ဆွဲအိတ်ထဲကို ထည့်မယ်လေ”

အိမ်သူ ဝတ်စုံလေးကို ထည့်လာခဲ့သော လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

“ကျန်တာဘာယူဦးမလဲ အိမ်သူ”

“ပဲသီးနှစ်စည်းနဲ့ ကြက်ဥတစ်လုံး ယူမယ်။ ပြီးတော့ ဆီယူမယ်။ ပုလင်းတော့မပါခဲ့ဘူး အစ်မ။ ပါဆယ်ပဲ ထုပ်ပေးပါနော်”

“လိုတာရှိရင် အကြွေးယူလို့ ရတယ်နော် အိမ်သူ။ အိမ်သူက ကတိတည်တာပဲဟာ”

“နေပါစေ အစ်မရယ်။ အိမ်သူက ကြွေးကြောက်တယ်။ ခုလိုပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နော်”

ဈေးဝယ်ပြီးတာနှင့် အိမ်သူ ခပ်သွက်သွက်ပဲ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည် ။ အိမ်သူ ခုလိုလုပ်တာကို ကိုကြီးသိရင် အဆူခံရမှာ က ကျိန်းသေပါပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီလိုမလုပ်လို့ ဖြစ်မှ မဖြစ်တာ။

အခန်း (၃)

“ကဲ ... အခုဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာနေပါတယ် ဘွားဘွားကြီး”

“တောက်”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံ၏ တောက်ခေါက်သံက လောကကို ခြိမ်းခြောက်သွားသည့် မိုးကြိုးပစ်သံပမာ။

“ဘွားဘွား ... မိုး Shopping ထွက်ချင်တယ်”

“မြေး လိုအပ်တာကိုပဲ ပြောပါ။ ဘွားဘွားကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးမယ်။ မြေးအပြင်ထွက်စရာ မလိုဘူး”

“ကျွတ်”

“ဘွားဘွား မိုးကို ဘာလို့ အဲဒီလောက် ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ”

“သိပ်ချစ်လို့ ပေါ့ မြေး။ ဘွားဘွားက မြေးကို လေတိုးတာတောင် အထိခံစေချင်တာ မဟုတ် ဘူး”

“ဘွားဘွားရဲ့ အချစ်က အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ... ဘွားဘွားရဲ့ အချစ်က ကျွန်တော့်အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ မဟာတံတိုင်း ကြီးလိုပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေကိုပဲ စိတ်ညစ်

တာ။ မိုးက လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ လူငယ်ပီပီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး တော့ တစ်ခါတစ်ရံနေချင်တာပေါ့။ ခု ဘွားဘွားလုပ်နေပုံက မိုးရဲ့ စိတ်၊ မိုးရဲ့ ဘဝ ကို မွန်းကျပ်အောင် ပိတ်လှောင်ပြီး သတ်နေသလိုပဲ။ ကြာရင် မိုးစိတ်ညစ်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်”

ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိနေတာကြောင့် ထင်သည် ။ စကားပြောရင် ကျွန် တော်ကလို့ ပြောလိုက် မိုးကလို့ နာမ်စားသုံးလိုက်ဖြစ်နေ၏။

“ဘွားဘွားကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မြေးရယ်။ မြေးက မိုးကောင်းကင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ပါ။ ဘာအကြောင်းမျိုးနဲ့ မှ မြေးကို ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“အဲဒါတွေပဲ ခက်နေတာပေါ့။ လူဆိုတာ ကံကြမ္မာဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ပ လက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြရတာ။ ချောက်ထဲ ချော်ကျချင် လည်း ကျမယ်။ ခြေခေါက်ချင်လည်း ခေါက်မယ်။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ် ပျက် ချိန်တန်ရင်လည်း ပျက်သွားမှာ ပဲ။ ဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့ ။ ဘွားဘွား ခု လို မိုးကို ချုပ်ချယ်ထားတာ မကောင်းပါဘူး။ မိုးစိတ်တွေ အရမ်းမွန်းကျ ပ်နေလို့ ထွက်ပေါက်ရှာပြီဆိုရင် ဘွားဘွားပဲ ရင်ကျိုးရမှာ နော်”

မြေး၏ စကားကြောင့် ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ။ ဒီကလေး စိတ်ညစ်ပြီး တစ်ခုခု လုပ်သွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ရင်ဝကို ဒိန်းခနဲ ထိုးဆောင့်လာတာ ဘာလက်နက်မှန်းမသိ။

“စိတ်ထင်ရာတော့ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ မြေးရယ်။ သွားချင်သပါ့ဆို လည်း ဘွားဘွား ခွင့်ပြုရမှာ ပေါ့”

“ဘွားဘွား တကယ်ပြောတာလား”

“ဘွားဘွား တကယ်ပြောတာလား”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံ ခေါင်းအညိတ်မှာ မိုးထက်၏ ပိရီသေသပ်လှသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှာ သွားစွယ်ကလေးတွေက ဖွေးခနဲပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

“ဒါနဲ့ မြေး ဘယ်စင်တာကို သွားမှာ လဲ”

“Dagon Center ပဲပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ... မြေး ဘွားဘွားရဲ့ ဗီရိုထဲမှာ ပိုက်ဆံကြိုက်သလောက် ယူသွား။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားရဘူး။ ဟိုလေးယောက်ကိုပါ ခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား”

မြူးကြွသွက်လက်စွာ ပြေးထွက်လာသောမြေးကို သူမ စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့မိတာ သူမရဲ့ အမှား ပါ။ ခု မြေးက အစောင့်အကြပ်တွေ ထားတဲ့ ကြားက ထွက်ပြေးသွားသတဲ့ လေ။ သူက အကြံသမားဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရှာလို့ တွေ့နိုင်မှာ လဲ။

ဒေါ်မိုးမြင့်စံ၏ ရင်တစ်ခုလုံး မီးဟု နုံးဟု နုံး ထတောက်နေခဲ့ပါပြီ။ မြေးက သူမရဲ့ ဘဝ၊ သူမရဲ့ အသက်ပေမို့ မြေးပျောက်ဆုံးနေခြင်းသည် သူမကို ဟောဒီကမ္ဘာလောကထဲကနေ နှင်ထုတ်နေတာ နဲ့ အတူတူပါပဲ။

“စံရွေး”

“ဗျာ”

“နင်တို့ ပေါ့လျော့လို့ ငါ့မြေးလေး ပျောက်သွားတာ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကို ကြိုက်တဲ့ အပြစ်သာ ပေးပါတော့”

“နင်တို့ ကို အပြစ်ပေးတော့ရော ငါ့မြေးက အိမ်ကို ပြန်လာမှာ တဲ့လား။ နင်တို့ သွားကြ၊ ငါ့မြေးကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပေး။ အို ... ဖြစ်နိုင်

င်ရင် မိုးရောမြေရော လှန်ပြီး ရှာကြပေတော့”

“စိတ်ချပါ ... ဘွားဘွားကြီး”

စံရွေးတို့ အဖွဲ့ ဒေါ်မိုးမြင့်စံ၏ ရှေ့မှ ထွက်သွားကြသည် နှင့် ဒေါ်မိုးမြင့်စံ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ သူမမှားတာပါ။ မြေးအပေါ် စိုးရိမ်လွန်ပြီး သူမ အရာရာတားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့တာ တွေက ခုတော့ အဆိပ်ပင်ကို ပျိုးမိသလို ဖြစ်နေပြီလေ။

“မေမေ ... သား ... သားရဲ့ သားလေးကို မေမေ့လက်ထဲမှာ အပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက သားရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးပေါ့။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပြီး မေမေစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါသားရယ်။ မြေးလေးက မိုးကောင်းကင်ရဲ့ အရှင်သခင်ပါ”

“သား မေမေ့ကို ယုံပါတယ် ... သိင်္ဂီနောက်ကို သားလိုက်သွားတော့မယ်”

“အို ... သားရယ်”

“သားကို ခွင့်ပြုပါတော့နော်။ သားလေးအတွက် သား စိတ်ချသွားပြီ”

“သား”

ဒေါ်မိုးမြင့်စံ၏ မျက်ဝန်းမှာ မိုးတွေရွာနေခဲ့ပြီ။ သားဖြစ်သူ၏ သေခါနီး မှာ တမ်းခြွေခဲ့သော စကားတွေက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည် ။ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်။

“မြေး ... မြေးလေးရယ် ဘွားဘွားဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါနော်”

တိုးဖွဖွတမ်းတလိုက်မိသည် ။ သမာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ ကူညီမစလို့ မြေးလေး ကို ရှာတွေ့နိုင်ပါစေ။

“မြေးလေး အန္တရာယ်ကင်းလို့ ဘေးရှင်းပါစေ”

*